

OVŠEM

KOVÁŘ

KAREL KOVÁŘ

Bizbooks®

Kovy – Ovšem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Karel Kovář
Kovy – Ovšem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ovšem

Karel **KOVY** Kovář

Věnováno všem, díky kterým je můj život neobyčejný.
Takže patrně i tobě.

Díky!

(Napsáno ve městě snů v létě roku 2017.)

O knize ¹¹

O rodině ¹⁹

Proč si sakra fotíš ten oběd?

O kreativitě a úspěchu ⁴⁴

Stoupat

O dokonalosti ⁶⁵

Skořápka

O rocích a krocích ⁷⁹

Věřím

O škole ⁹⁶

Až mi bude osmdesát

O skutečných výzvách ¹⁰⁷

Velká zlatá klec

Zapomněla

Bludiště z betonu

O cestování ¹²⁸

- # Poslední večeře v Tchaj-peji
- # Den, kdy jsem se stal fanouškem
 - # Mehrán, Mehrán!
 - # Íránské stříhy
- # Jak se ze mě stal invalida
 - # Za čárou

O přetvářce ¹⁸⁵

- # Lhal jsem

O začátku ¹⁹³

O rozhodnutí ²⁰³

- # Čas

O lásce ²⁰⁹

- # Řasa

O konci ²¹⁸

O knize

A je to tady. Píšu knihu! No fakt! Právě teď jsem začal a ani nevím, proč jsem tak nervózní. Knih už jsem přitom v dětství napsal několik. Před dvanácti lety. Všechny byly o plyšácích. Dobře, už svoji nervozitu chápu. Tentokrát totiž píšu o sobě a bude to číst i někdo jiný než jen moji rodiče... Aspoň tedy doufám! Navíc od vás čtenářů pravděpodobně obdržím i jiné reakce než: „Proč jsi to celé psal v přímé řeči?“ nebo „Moc jsem tomu nerozuměla, ale bylo to moc vtipné!“ Tedy nechápejte to špatně, budu moc rád, když se při čtení pobavíte, to je i jeden z cílů, ale tenkrát jsem psal dramatické detektivní romány, kde se plyšáci vraždili a rozkrádali rozpočet státu Plyšákov, který byl prolezlý korupcí a zločinem. Vůbec jsem nechápal, co na tom rodičům přišlo vtipné! Teď, po opětovném přečtení po dvanácti letech, už to bohužel chápu. Nezbyvá než se modlit, abych si to samé zděšení neprožil za dalších dvanáct let po dočtení OVŠEM.

Jasně... Chápu. Proč vlastně Ovšem? Co to má znamenat? Jednoduché! Jak jste si mohli všimnout v obsahu, tahle kniha bude prostě o všem. Bude o obyčejném veselém klukovi, co si prošel ne úplně veselým obdobím, které se snažil zažehnat děláním veselých věcí, a nakonec se jeho život stal trochu neobyčejným. Bude nejen o mně, mém osobním životě a o tom, co ve videích záměrně neukazuji. Bude i o mých kamarádech, problémech, vášních, láskách, cestování, životě i smrti. Prostě O VŠEM. A jelikož mám rád jednoduchost, je to OVŠEM. Tímto se omlouvám všem hledačům šifer a skrytých významů, je to fakt takhle jednoduché. Ale byli jste varováni na začátku odstavce!

Mimochodem... Chápete to? Chápete to?! Je mi jednadvacet a píšu autobiografii! Nepřežil jsem koncentrák, válku, zajetí ani komunistický režim, jak to v mnoha autobiografiích bývá. Jediné, co jsem přežil, je vlastně jen puberta a 14 let školy (a i to se dá považovat za úspěch). Možná nemám vysoký věk a dlouhá léta zkušeností, přesto věřím, že mám o čem vyprávět a v řadě mých tragikomických životních momentů se možná sami poznáte (i když bych vám to občas fakt nepřál). A navíc – psát autobiografii ve vysokém věku je doslova mainstream. To by uměl každý!

Dobře, teď vážně. Došlo mi totiž, že jsem se nepředstavil. A první dojem je přitom tak důležitý. Dobře. Jdu na to. Uf. Co když si o

mně budete myslet, že jsem... Ne! Teď není čas na pochyby. Prostě vykroč, představ se a podej ruku! Co je na tom tak těžkého? Možná to, že skrz papír se ruka podává těžko, troubo! Kájo, sakra dost! Nepanikař, soustřeď se! Máš tu čtenáře, který tě nezná, musíš zanechat dobrý dojem. Hluboký nádech, jde se na to.

„Dobrý den, jmenuji se Karel Kovář, je mi jednadvacet a žívím se vymyšlením a natáčením videí na YouTube.“

„Takže jste youtuber?“

„Noooo, vlastně ano...“

Abych to vysvětlil: „youtuber“ je u nás společně se slovy „lobbista“ nebo „pražský podnikatel“ asi nejhorší nálepka, jakou si dovedete představit. Pokud vás někdo nazve jedním z těchto tří jmen, padá na vás automaticky podezření a lidem kamení úsměv na tváři. Většině z nich při pouhém zaslechnutí slova „youtuber“ naskakuje husí kůže a vybavují si několik děsivě špatných videí, která před pár měsíci někde zahlédli. Se strachem, jestli se je nechystáte veřejně zesměšnit se skrytou kamerou, nebo s obavami, jestli youtuberství není nějaká zákeřná nakažlivá nemoc, se ptají dále.

„A jéje! No a co tam jako natáčíte?“

„Většinou různá tematická videa. Mluvím o sociálních sítích, cestování, občas i o politice a veřejném dění.“

„No vidíte, to by mě zajímalo...“

„Povídejte!“ (V očích jiskřičky naděje, že vám dotyčný dal šanci.)

„... kolik tak vyděláváte?“

Tato otázka se společně s dotazy „Kdy bude nové video?“ a „Kde vlastně bydlíš?“ řadí mezi mé nejoblíbenější. Slýchávám je velmi často, mimo jiné v nočních můrách. Ale chápu to.

Pro většinu lidí u nás je YouTube stále velká neznámá a člověk, který není zrovna fanoušek téhle platformy, netuší, že v zahraničí vznikají na YouTube úžasné a často plně profesionální věci – filmy, pořady, seriály... Je to líheň talentů a svůj žánr si vybere skutečně kdokoli. Český YouTube je jako mrňavé (a trochu špinavé a zatuchlé) jezírko na malém ostrově uprostřed obrovského oceánu jménem „YouTube pro zbytek světa“.

Předpokládám ale, že pokud jste této knížce (a s ní i mně) dali šanci, spadáte do druhé, v naší společnosti o poznání menší skupiny těch, kteří se celý tenhle fenomén snaží pochopit, nebo jsou dokonce pravidelnými diváky. Za to vám moc děkuji, protože zastrčení do škatulky si nezaslouží nikdo z nás.

Sedím právě v jedné prosluněné kavárně na Melrose Avenue v Los Angeles, dopíjím kafe a před pár minutami se se mnou rozloučila

moje nejnovější kámoška. Temperamentní padesátnice, lehce obézní, na sobě nádherné květinové šaty a na tváři pravý americký úsměv. Mary. Před hodinou se mě na ulici zeptala, k čemu mám tu kameru, jestli náhodou nejsem youtuber. Vypadlo z ní, že na YouTube kouká pravidelně, s dcerou. Vyráží s ní na všemožné akce, propadla videím o líčení a před nosem mi nadšeně mává selfíčkem s youtubovou legendou Caseym Neistatem. Kontruju a v galerii hledám fotku, kterou jsem si s ním minulý rok udělal já. Postupně se rozvíjí úžasná konverzace, ve které je fuk, že já patřím do škatulky „český youtuber“ a ona do škatulky „americká máma“. Nezáleží na věku, povolání, pohlaví ani ničem jiném. Záleží jen na ochotě projevit zájem o to, co druhý dělá, co ho baví a naplňuje. Na vzájemném respektu a snaze porozumět, ne prvoplánově odsuzovat. A s potěšením upozorňuji, že se ani jednou zeptala na peníze. Je to podle ní: „Pretty rude as a first question. I would kick that guy's ass being you!“ Ano, jak jsem říkal, byla velmi temperamentní. Stručně (a slušně) přeloženo si nemyslí, že je to vhodná otázka.

Takže suma sumárum – právě čtete knihu, kterou napsal youtuber. Pevně věřím, že se u ní zasmějete stejně jako před chvílí Mary. (Bylo to na můj účet, jelikož jsem se tím nechutně sladkým kafem polil.) Snad si z ní i něco odnesete a nebude to zrovna zbrusu nová skvrna na triku, kterou si teď odnáším já. Jak tohle sakra vyperu? (Mami

pomoc! Mohla bys prosím přiletět?) Snad se u ní zamyslíte, zasníte, nebo dokonce dojmete, jako já pokaždé, když vidím tu citovou vydíračku **Marley a já**. Ale hlavně doufám, že vás bude tahle knížka bavit a moje slova vám budou společníky v autobuse, metru, škole, kavárně, parku nebo třeba v posteli. I když to zní trochu divně, že jo? Moje slova vám budou společníky v posteli... No víte co... Není na co čekat, radši pojďme na to!

O rodině

Řada lidí se mě ptá: „Jak to děláš, že jsi pořád tak veselý? Že se pořád směješ? Jaké to je, sdílet s fanoušky tolik ze svého života?“ Pravda ale je, že ze svého života nesdílím víc než pár minut čtyřikrát za měsíc prostřednictvím videí a k tomu přidávám několik fotek (zpravidla obědů a svačin) na Instagram. Ano, vážně jsem jeden z těch šilenců, kteří si fotí jídlo, a ano, už mnohokrát jsem na to slyšel všelijaké narážky. Vztah mezi mnou a jídlem je kapitola sama pro sebe, takže se k němu ještě dostaneme. Ale co tedy dělám ten zbytek času, kdy nesdílím útržky svého života na sociálních sítích?

Kromě toho, že všechna ta vyfocená jídla s velkým potěšením jím, je můj život o dost jiný, než se může z internetu zdát. Sice se snažím zachovat pozitivní přístup, ale rozhodně se pořád nesměju. Jsem vážně tak bezprostřední? Ani náhodou! Mám problém s náhodným seznamováním na ulici nebo v klubech a při prvních konverzacích s někým cizím uvnitř mě panuje panika a všechny ty postavičky ze seriálu *Byl jednou jeden život* ve mně zběsile pobíhají a vykřikují

věci jako: „Poplach! Co má říct teď?“, „Cože? Ráda drbe hrobníky? To asi říkala mopsíky. Že jo... ŽE JO?“ nebo „Méně krve do obličeje, zase nám zrudne!“

Některé dny mám tak introvertní náladu, že bych se nejradši sbalil do klubíčka jako ježek a ulicemi se jenom kutálel. To možná vychází z toho, jaká krev mi koluje v žilách. Dovolte tedy, abych vám hned na začátku představil svou rodinu.

Když už byla řeč o jezkovi, nemůžu nezmínit, že právě „Ježek“ je přezdívka, která patří mému tatkovvi. Prosím ne, neptejte se proč, ale každý v naší rodině má nějakou podivnou (většinou zvířecí) přezdívku, k níž se váže komplikovaný příběh. Z tatky se stal Ježek především kvůli pečlivě pěstovanému plnovousu, který patrně někomu z naší rodiny připomínal bodliny. Dříve ježka západního, dnes spíš ježka bělobřichého, protože mu vousy značně prošedly.

Můj taťka je úžasný člověk. Neexistuje snad nic, co by nedokázal opravit. Ať už je to auto, kolo, hudební nástroj, nebo mikrofon na mé kameře, který jsem se při zoufalé snaze jít v jeho stopách pokusil opravit sám. Řezání a lepení skončilo tím, že dříve lehce nestabilní mikrofon byl velmi stabilně přilepen ke stojánku vteřinovým lepidlem. Bohužel mířil nejen křivě, ale hlavně úplně na druhou stranu – za kameru. Na videích bych tak buď byl vidět a nebyl slyšet,

nebo naopak. To by možná bylo průkopnické, obávám se však, že ne úplně úspěšné. Mou zoufalou snahou pobavený taťka dal všechno během chvíle do pořádku a moje kariéra byla zachráněna.

Po taťkovi jsem možná nezdědil manuální zručnost ani vášeň pro hru na hudební nástroje (moje mistrovské ťukání do trianglu se nepočítá), co mám ale v genech určitě, je kreativita. Když jsem byl precek, taťka mi vyprávěl všelijaké uhozené příběhy s plyšáky, které pojmenoval morbidky (od slova morbidní). Nejslavnější příběh byl o zadluženém plyšovém psovi, jenž musel prodat řezníkovi část svého zadku, který si ovšem ten samý den večer nedopatřením koupila v řeznictví jeho manželka a uvařila z něj k večeři guláš. Manžel, který si na něm pochutnával, postupně zjišťoval, odkud maso pochází, manželka se děsila a já se dusil. Smíchy. Táta předváděl další neskutečné zápletky a zvraty a já obdivoval, kde ty nápady bere. Všechno jsem zaznamenával na svůj kazeťák a opakovaně si ty příběhy pouštěl. Myslím, že právě podobná vyprávění ve mně probouzela první záblesky kreativity a bylo jen otázkou času, kdy si na kazeťák začnu nahrávat vlastní historky. A tak se i stalo. Plyšáci v mých příbězích uváděli zprávy, prožívali temná detektivní dobrodružství a soutěžili v „plyšové superstar“ se svými songy, které jsem doslova v přímém přenosu vymýšlel.

Nepřipomíná vám to náhodou něco? Songy, scénky, prvky zpravodajství... To zní trochu jako moje současná tvorba! Během dospívání se může změnit hodně, něco ale vždycky přetrvá. Když jednou za čas smetu prach z kazet a zaposlouchám se, nestačím se divit, jak moc jsou některé scénky podobné těm, které na YouTube dělám teď – o čtrnáct let později. Ke krájení zadku jsem se ale naštěstí ještě nedostal... I když by to byl docela originální koncept!

Kromě tačkových šílených příběhů, jsem vyrůstal taky na úžasných jídlech mé mamky – Bobše. To je prosím pěkně další šílená přezdívka, s příběhem, který by určitě vydal na další knihu. Ve zkratce prý vznikla díky tomu, že mamka měla na nějaké akci zelenou kapuci. No a kdo nosí zelenou kapuci? Bohouš z komiksu Rychlé šípy! Bohouš se pak nějakým záhadným způsobem změnil na Bobše. Ach jo. Předpokládám, že v téhle části se musí naše rodina jevit jako nějaká skupina podivných individuí, která se oslovují zvláštními přezdívkami a vyprávějí si uhozené pohádky, ale věřte mi: měl jsem úžasné dětství! Stejně jako mnoho lidí i já můžu hrdě říct, že moje maminka je ta nejlepších maminka na světě.

Kromě obrovské trpělivosti je neuvěřitelně obětavá, hodná, pozitivní a umí péct a vařit neskutečné dobroty. A já ji stejně jako tatku miluji! Ve svém žilvu je vždycky, když se u nás sejde celá široká rodina

VŠE NEJLEPŠÍ NAŠÍ MAMINCE

KRÁLÍK

JEŽEK

BOBR

PRO MAMINKU

JEŽEK

BOBR

KRÁLÍK

a ona může klást na stůl vrstvy lahodných jednohubek, překrásných chlebičků, majestátních dortů, koláčů všech barev, buchet s nejrůznějšími náplněmi a všelijakých dalších pochoutek. Ideální stav pak nastává při nasycení všech účastníků, které často hraničí s prasknutím žaludku a pocitem absolutního blaha zároveň.

Stačilo ale málo a všechno mohlo být úplně jinak. Mamka stále vzpomíná na den, kdy mě společně s tátou a bráchou tlačili v kočárku ulicemi Pelhřimova. Jako blesk z čistého nebe – nebo spíš železo z pelhřimovské věže – jí na hlavě přistál úlomek traverzy.

Stačilo pár centimetrů a tato kniha by buď nikdy nevznikla, nebo by tato kapitola byla mnohem smutnější čtení. Díky bohu vše dobře dopadlo. K nejšílenějším částem historky patří momenty, kdy se nad mamkou skláněla doktorka se slovy „No to je hrůza!“, které v podobné chvíli od nikoho (a od doktorky obzvlášť) fakt slyšet nechcete, nebo následující nákup mých prvních botiček, které pro mě sháněl rozklepaný táta s tehdy asi třináctiletým bráchou (mamku odvezla sanitka).

Představte si, že prodáváte v poklidném pelhřimovském obuvnictví. V poledne se z ničeho nic rozrazí dveře a do obchodu vchází nervózní otec se synem a kočárkem. Oba mají ruce od krve a ptají se vás na botičky pro dítě. Vžít se do role prodavače asi úplně nedovedu, botičky každopádně sehnali a já je mám na památku dodnes.

Občas je vážně mrazivé, co osud umí kouzlit za zázraky nebo hrůzy. Kluci, kteří ty kusy železa z věže házeli, vyvázli bez trestu a *Pelhřimovský deník* tehdy mamku otituloval jako „turistku a šťastlivkyni z Prdubic“. Ano, Prdubic. Třešnička na hrůzostrašném dortu, kterého se dodnes děším.

A jak se vůbec Bobeš s Ježkem poznali? I když víte co, zůstaňme raději u „mamky a taťky“. Jestli jsem téhle knížce za něco vážně vděčný, tak je to fakt, že jsem si díky ní uvědomil, že třeba to, jak a kde se moji rodiče poznali, vůbec nevím! Cítím, že nastal ten pravý čas na objevný rodinný skype call, kde se na všechno vyptám.

Odpovědi se mi dostává velmi rychle.

„No kde asi... V hospodě!“

Cože? V hospodě?!

A kde jsou západy slunce, noční procházky, zamilované básničky a balkon ve Veroně? No dobře, asi jsem měl trochu přehnaná očekávání, ale nebylo by krásné mít tu nějaký romantický příběh? To jsem ale ještě netušil, co bude následovat.

„Na střední jsme každý pátek chodili do hospody. Hrál se tam, zpívalo a všichni kouřili cigára. Tehdy to tak bylo,“ vzpomíná mamka.

„No jasně! Většinou člověk vešel dovnitř a ani pořádně neviděl, kdo tam sedí, jak bylo zahuleno. Poznal jsem většinou tak dva obličaje – těch, co seděli nejblíž,“ dodal taťka.

No super! Takže jsem se právě dozvěděl, že se moji rodiče patrně seznámili podle obrysu...

„Chodil tam i Bambejš, ne?“ ptá se mamka taťky. „Samozřejmě! Taky Bulda a Kedlub,“ hned si sama odpovídá.

Dobře, co se to děje? Začínám se v tom trochu ztrácet.

„Bulda? Kedlub? BAMBEJŠ? Co to je to proboha za lidi, tati?“ ptám se vyděšeně.

„No to jsou všechno přezdívky, Kájo.“

No jasně... PŘEZDÍVKY! Že mě to nenapadlo hned.

Aspoň vím, že ta moje – Králík – je rozhodně lepší, než kdyby mi rodiče říkali Kedlub. To by mě asi doživotně poznamenalo. Ano. I já mám zvířecí přízvisko a ne, neměl jsem obří přední zuby ani jsem jako batole nehopsal. Králík je podle všeho odvozené od Karla, potažmo Karlíka.

„Když jsi byl ještě v břiše, tak jsme ti říkali Kutil. Pořád ses tam nějak vrtěl a na ultrazvucích jsi prostě něco kutil. Až pak někdo vymyslel Králíka.“

No tak to jsem z toho ještě vyvázl dobře! Pod slovem kutil si vybavím buď Přemka Podlahu (budiž mu země/podlaha lehká), nebo nedej bože „lidového kutila“ a krále zvrhlých kulinářských kreací

Láďu Hrušku. A navíc, jak už víte z předchozích stránek, manuální zručnost je mi vzdálená zhruba stejně jako pravá rajská od Láďovy verze z rajčatového džusu. Takže zlatej Králík!

Každopádně romantického příběhu o seznámení mých rodičů jsem se fakt nedočkal... Ale počkat! Naděje umírá poslední! Mám přece ještě bráchu – Bobra. To je poslední z našich šílených rodinných přezdívek, přísahám. Se svou manželkou ze mě nedávno udělali hrdého strýčka (brzy dvojnásobného... ťuk ťuk!) a jejich seznámení určitě romantické bylo. Ale ještě předtím, než mu zavolám, vám bráchu stručně představím.

I když nás dělí dvanáct let, pojí nás toho hodně. Třeba rodiče! Haha. No ty tedy perlíš, Kájo... Dobře, teď vážně. Oba máme podobně ironický humor, rádi mystifikujeme důvěřivé příbuzné, milujeme cestování, dokumentování, sledujeme nové gadgety, studovali jsme stejnou střední, hráli tenis a našlo by se toho asi ještě hodně. Pravidelně jsme se také utkávali ve florbalu. Vždycky jsme vynesli na ulici branky a sváděli souboje jeden na jednoho. Bratrská utkání občas přerušovala projíždějící auta, čepele hokejek přicházely při vypjatých soubojích na tvrdém asfaltu s každým zápasem o pár milimetrů plastu a my často o nervy. Oba jsme totiž vynikali ve vzájemných posměšcích, kterými jsme se snažili bojovat stejně urputně jako hokejkami a kličkami. Ale posuďte sami z fotky. Bylo to trochu jako David proti Goliášovi. I když nutno říct, že se po vzoru Bible malému „Davidovi“ leckdy povedlo vyhrát!

No a jak to tedy bylo s tím seznámením?

„Hele, poprvé jsme se potkali na nějakým maškarním večírku. Já byl za hastrmana a už jsem měl hodně napito.“

No to to hezky začíná! Shakespeare jak vyšitej tohle...

„Už ani nevím, co jsem ti tehdy říkal,“ koukne brácha na svou vyvolenou.

„No, tipoval bych brekeke...“ odpovídám za ni.

„Hahaha, no to je klidně možný! Každopádně jsme se pak ještě párkrát potkali na nějakých večírcích a zjistili jsme, že oba chodíme na stejnou fakultu. Když jsem byl za pár týdnů v Paříži, tak tam za mnou ještě jako kamarádka přijela...“

A je to tady! Paříž! Moje přání bylo vyslyšeno! Konečně romantika! Pobyt prý vyšel náramně (jak by taky ne?) a zbytek už si asi dovedete představit. Randění, svatba, první mimčo... Všechno, jak má být! Navíc jsem si uvědomil, že hospůdka, do které rodiče pravidelně chodí, je právě ta, kde se poznali. No není to vlastně ta nejromantičtější věc na světě? Chodit spolu po více než třiceti letech manželství na pivo do hospody, kde jste se seznámili? Úplně se tady při tom psaní rozplývám. A koukejte na tyhle fotky! No nejsou k sežrání?
